Registered No. M. 2330.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

"ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்நாடு"

மலர் ௬	ஸ்ரீமுக ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 1933 ஷ ஆகஸ்டுமீ	இதழ் ௮

தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபையை முப்பது ஆண்டுகளாக நடத்திவரும்
சைவத் திருவாளர் ந. சிவகுருநாத பிள்ளையவர்கள்
அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவுவிழாவில்
சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தினர் வழங்கிய

உபசரிப்புப் பத்திரம்

செந்தமிழ் மொழியும் அந்தமிற் சைவமும்
செந்தமிழ் நாட்டுச் சொந்தகண் களென
கொண்டவை புரந்த சண்ட மாருதம்
கற்பன கற்றோன், முற்பத வறிஞன்,
தொற்பத மேவ தற்பரங் கண்டோன்
சோம சுந்தர நாயக வள்ளலே
தவக்குரு வாயுடை சிவக்குரு நாத !
இறைஉயிர் கட்டு எனப்பகர் மூன்றின்
முறைநிலை யறிந்து உரைவழி நிற்போய் !
உறுதிப் பொருள்நூல் அறுதியிட் டாய்ந்து
கருதும் புலவர் விருந்தெனக் காண்போய் !
சீடனுங் குருவுமென் றேடதில் காண்பதன்
எடுத்துக் காட்டாய் அடுத்துளீர் நீவிர்.
குருவினைப் போன்று நிறுவினை சைவ
பத்தித் ததும்ப சித்தாந்த சபை
தூத்துக் குடியினில் காத்தங் கிருப்போய் !

செய்முறை திவழும் சைவநற் சபைகளுள்
மூத்ததும் குருவதும் தூத்துக் குடியதும்
தொன்மைய பிறவெலாம் அண்மைய வன்றே!
குருவினில் ஒளிதரு பெருமைகா ரணமாய்
குருநா தப்பேர்க் குகந்தமை கேண்மோ!
இசைப்பெயர் கொண்டு திசைப்பெயர் கொளுமொழி
தன்னிலை கெடாதுமுன் நன்னிலை பெருவான்
தென்னிந் தியநூற் பதிப்புக் கழகம்
நிறுவிய குருவோய்! நெறியின் நடத்துவோய்
செந்தமிழ் நூற்களின் செவ்விய பொருளைச்
செந்தமிழ்ப் புலவராம் செவிலித் தாயின்
மணிவயிற் றளித்து மக்கட் குதவிட
செந்தமிழ்ச் செல்வி எந்தமக் களிப்போய்!
பாவும் "சைவப் பிரகாசப்" பெயர்
மெச்சுமா றருளினை அச்சுக்கூடம்.
இன்னுங் கேண்மோ நின்னுடை பெருமை,
நுண்ணறி பொருள்நூல் நுணித்தறி திறலான்
வேழங் காண்பான் விழைந்த விழியிலர்க்(கு)
ஆழங் காண்பான் ஆற்றுவை அரிவுரை
சித்த முருக பத்திரன் விலைபெற
மெத்தச் சிறந்த சித்தாந்தப் பொருள்
எத்தனை முறைகொலோ சித்தியார் போதநூல்
பத்தர்தா முணரப் பாடங் கூறினை!
ஒருநெறி பெருநெறி இருநெறி எனுமதன்
இன்பத் திளைத்த அன்புமே விட்டான்
பெற்றவோர் இன்பம் பெறுகவை யகமென
கடன்பணி செய்வான் இடம்பல செல்லும்
உயிர்ப்புமிழ் சொற்பொழிவு பயிர்ப்புமிக் குடையோய்,
குறைவது தமது குருவான் விடப்பெறின்;
நிறைவது காண்பான் நீணிலம் வந்தோய்!
எப்புவி யோரும் ஒப்ப ஒளிர்வதும்
செப்பு மிலக்கணச் செய்கை முறையதும்
சைவநற் சமயமென் சைவசித் தாந்தம
காசமா சத்தின் நேசமிக் குடையாய்!
முதுமையும் பொருள்செயா முதுகெலும் பனைத்து
ஆற்றுநம் தொண்டு சாற்றவும் படுமோ!
வம்பிலிச் சீமுகம் அம்பிகைக் குகந்த
ஆடிப் பூரநாள் தேடிய யாம்மகிழ்
அறுபது ஆண்டுநிற் றரும்பெரு திருநாள்.

மறைவீர் எழுவீர் மறைவிலா தென்றும்
இழிதலிற் குன்று இயைபுடையே னென்றும்
ஆடிப் பெருக்கினை நாடிய நதியின்
ஓடுநீர்த் துளியினும் ஈடிலெண் மணலினும்
நீடுநீர் வாழிய! நீடுவா ழியவே!!

தூத்துக்குடி
26—7—33
திருஆடிப்பூர நன்னாள்

இங்ஙனம்:

சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தினேம்.

இப்பாவை யாத்தவர் திரு - ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் சீடனர் லால்குடி மருதனர்.

சிவபெருமானுடைய பத்து ஆயுதங்கள்

[ச. பொன்னுசாமிக் குருக்கள், சுதுமலை, யாழ்ப்பாணம்]

திரிசூலம், பரசு, கட்கம், வச்சிரம், அபயம், சர்ப்பம், பாசம், அங்குசம், கண்டை, அக்கினி என்பன சிவபெருமான் ஆயுதங்கள். இவற்றுள்ளே திரிசூல்மாவது ஆரிணி சனனி ரோதயித்திரி என்னும் மூன்று சத்திகளைக் காட்டும். திரிசூலத்தை ஏந்துதல் இந்த மூன்று குணங்களும் அவரிடத்துள் ளனவென்பதை வெளிப்படுத்தும். மழுவாகிய பரசு, வாய்மை என்னும் குணவடிவமாம். அவருடைய பிரதாப குணமே கட்கமாம். கட்கம்=வாள். எவ்விதத்தாலும் வலிந்து போதிக்க முடியாத அவருடைய இயல்பு வச்சிரா யுதமாம். ஆன்மாக்கள் மேல் வைத்த அநுக்கிரக குணமே அபய முத்திரை யாம். குண்டலி சத்தி என்னும் சுத்த மாயையே நாகமாம். பிரபஞ்ச காரண மான மாயையே பாசமாம். விவர்ணமே அங்குசமாம். சத்த மூலமான நாதமே கண்டையாம். பாசங்களைத் தகிக்கும் அவருடைய அருட்குணமே அக்கினியாம்.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களின் பாசபந்தத்தை நீக்கி முத்தி கொடுத்தற் பொருட்டுத் தம் அருட் குணங்களாகிய வடிவமும், சுட்டிய பொருள்களாகிய பத்து ஆயுதங்களும் உள்ளவராயிருப்பர். ஆன்மாக்கள் மேல் வைத்த இரக்க மாகிய அருளே உமையென்னுஞ் சத்தியாம். பசுவெனப்படும் ஆன்மாவே அவர் எழுந்தருளும் வாகனமாகிய இடபமாம்.

ஆன்மாக்களிடத்து இவ் அருட் குணங்களோடு எழுந்தருளியிருந்து பாசபந்த நீக்கி முத்தியருளுதல் அவர் கொள்ளும் அருள் வடிவின் பிரயோ சனமாமென்பது இக்குறிப்புரைகளினல் நன்குபுலப்படும். இவ்வுண்மைகளை யறியாத மக்கள், "மாட்டின்மே லேறுபவராயும் பெண்ணையுடையவராயும் ஆயுதங்கள் தரித்தவராயும் உள்ள உங்கள் சிவன் யாங்ஙனம் கடவுட்டன்மை உடையவராவர்?" என்று கூறி இகழ்வார்கள். சிவவடிவின் சொரூப உண்மை யறிந்த பெரியோர் அவர்கள் கூற்றைக்கண்டு மயங்கார்.

ஆரிணி, சனனி, ரோதயித்திரி என்னும் மூன்று சத்திகள் அவருக்குக் கரணங்களாயுள்ளன. சர்வ சங்கார சாமர்த்தியத்தையுடைய அவருடைய சத்தி ஆரிணி என்று சொல்லப்படும். மாயையிலிருந்து காரிய ரூபமாய்த் தோன்றும் இயல்பினையுடைய உலகத்தினது தோற்றத்துக்குக் காரணமாயுள்ளதும் அளவிறந்த பிரகாசத்தையுடையதுமான சத்தி சனனி என்று பெயர் பெறும். ஆன்மாக்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏற்ற பயனாகிய போகங்களை அவ்வவ்வான்மாக்கள் அநுபவித்தொழிக்கும்படி நியமிக்கப்படுஞ் சத்தியானது ரோதயித்திரி என்று சொல்லப்படும். இந்த மூன்று சத்திகளும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில் அவரிடத்து நிகழ்தற்கேற்ற கரணங்களாய் அவரது வடிவத்திற் பொருந்தியிருக்கும்.

கண்ணப்பரின் கனிவு

[அ. மு. பரமசிவானந்தம், அங்கம்பாக்கம்]

'கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்ஒப்பில் என்னையும்ஆட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணை
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பி.'

என்று மணிவாசகரால் மகிழ்ந்து போற்றப்பட்டவரும், பொத்தப்பி நாட்டின் தலைவனாகிய நாகனது நற்றவப் பயனாய்த் தோன்றியவரும், ஆறே நாட்களில் ஆண்டவனது அடிகளை அடைந்தவருமாகிய க்ண்ணப்பரின் கனிவு போற்றற் பாலது.

மேதினி மக்கள் மேன்மையுறவும், வேடுவர்குலம் விளங்கி ஓங்கவும் சமுத்திரத்திடத்துச் சந்திரன் உதித்தாற்போன்று, தத்தையிடத்துத் திண்ணனார் திரு அவதாரம் செய்தார். அவர், வேடுவர்குல முறைப்படி வில் வித்தை முதலியன பயின்று இளமைப் பருவத்தை இனிமையாய்க் கழித்து, பெற்றோரை மகிழ்வித்துப் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தராயினர். அக்காலத்து அனையவர் விருப்பிற் கிணங்கியும், தந்தையார் உத்தரவை மேற்கொண்டும் குலவேடுவரோடு, கொடுங்கானம் புகுந்து வேட்டையாடினர். ஆங்கே ஒரு கேழல்தோன்ற அதைத்திண்ணனாரும், நாணன் காடன் என்ற இருமறவரும் துரத்தியடித்துத் தூரத்தே கொன்று வீழ்த்தினர். பன்றி வீழ்த்தப்பட்ட இடத்துக்கு அருகிலுள்ள காளத்தி நாதரின் பெருமையை நாணன் கூறக் கேட்ட திண்ணனார்க்குக் காளத்தி நாதரைக் காணவேண்டுமென்ற அவா மீதூர்ந்தது. காடனைக் கறிசமைக்கப் பணித்து, மற்றிருவரும் மலைமீதேறினர். திண்ணனார் மலைமீதேறிச் சென்றதை,

'நாணனும் அன்பும் முன்பு நளிர்வரை யேறத் தாமும்
பேணுதத் துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பான மேறி

ஆனையாஞ் சிவத்தைச் சார அணைபவர் போல ஐயர்
நீனில மலையை யேறி நேர்படச் செல்லும் போதில்'

என்று சேக்கிழார் சிறப்பித்துள்ளார். அவ்வாறு சென்ற அண்ணலார் மலை உச்சியிலே உதித்தெழுந்த உத்தமரைக் கண்டு, மோகமாய் விரைந்தோடிச் சென்றுத் தழுவிக்களித்தனர். ஆண்டு ஈசனார் யாதொரு துணையுமின்றி தனித்து நிற்பதால் மனம்சோம்பினர். உடனே தாம் அவர்க்குப் பூசை செய்ய வேண்டுமென்று புந்திகொண்டு வேகமாக மலையினின்று இழிந்தார். பிறகு தம் நண்பரைத் தனியேவிடுத்து, ஈசனாரின் பூசைமேற்பற்றேங்கி, செய்வதிது வென அறியாது பூசைவத்துகளைச் சேமித்தனர்.

'விரகினிற் கடைந்த வெங்கனற் காய்ச்சி
நறுவிய இறைச்சி நல்லது சுவைக்கண்டு
அண்ணற் கமிர்தென் றதவே றமைத்து
தண்ணருஞ் சுனைநீர் தன்வாய்க் குடத்தான்
மஞ்சன மாக முகந்து மலரெனக்
குஞ்சியிற் றுவர்க்குலை சொருகிக்
குனிச்சிலை கடுங்கணை அதனொடும் ஏந்தி
கனல்விழிக் கருங்குர ளுய்பின் தொடர யாவரும்
வெருக்கோ ளுற்ற வெங்கடம் பகலிற்
றிருக்கா ளத்தி யெய்திய சிவற்கு'

என்று இக் கண்ணப்பரின் பூசைமுறையை நக்கீரர் நயம்படுத்தியுள்ளார். இத்தகைய இன்பப்பூசையாம் அன்பைப்புரிந்து, இரவிலும் இடர்நீக்கக் கருதி இறைவனைப் பாதுகாக்க அருகிலேயே அம்புடனும் வில்லுடனும் திண்ணனார் அமர்ந்திருந்தனர்.

மறுநாட் காலை திண்ணனார் எழுந்து அவர் உணவைத் தேட, அச்சிவ னுக்கு நித்திய பூசை புரியும் பெரியாராகிய அந்தணர் அவ்விடம் அடைந்து, ஆண்டுள்ள இறைச்சி முதலியவைகளைக் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டு, அவைகளைக் களைந்து, தம் நித்திய பூசையை நிறைவேற்றினர். இவ்வாறு ஐந்து நாட்களகல அந்நிய பூசைக்குத் தளர்வெய்திய அந்தணர் அரிதுயில் கொள்ளும்பொழுது ஆண்டவன் அவர் கனவிற்றோன்றி உணர்த்துவார் :

'அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்க லன்பென்றும்
அவனுடைய வறிவெல்லாம் நமையறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருள்செய்வார்'

மற்றும்,

'அவன்
செருப்படி யாவன வருப்புறு தவலே
யெழிலவன் வாயது தூயபொற் குடமே
அதனிற் றங்குநீர் கங்கையின் புனலே
புனற்கிடு மாமணி அவன்நிரைப் பல்லே
அதற்கிடு தூமலர் அவனது நாவே
உப்புனல் விடும்பொழு தரிஞ்சிய மீசைப்

புன்மயிர் குசையினும் நம்மடிக்கினிதே யவன்றலை
தருக்கிய சருகிலை தருப்பையிற் பொலித்த
அங்குலி கற்பகத்தலரே, அவனுகந்து
இட்ட இறைச்சி எனக்குநன் மாதவர்
இட்ட நெய்பா லவியே
இது எனக்கு, உனக்கு அவன்
கலந்ததோ ரன்பு காட்டுவன் நாளை'

என்றிசைத்து மறைந்தான்.

பிற்றை நாட்காலை பிராமணர் நித்தியபூசை முடித்து மறைவில் இருந்தார். திண்ணனார் இனித்த அன்புடனும் அபிடேக ஆராதனை வத்துக்களுடனும் பல துர்ச்சகுனங்களிடையே அவ்விடமடைந்தார். இச்சமயத்தே அடியார்க்கெளியன் தம்அடியார் அன்பை அவனிக்கறிவிக்க அவாக்கொண்டு தமது இடக்கண்ணில் உதிரம் பெருகச் செய்தார். அதைக்கண்ட திண்ணனார் கதறியழுது கையிலுள்ள அபிடேக வத்துக்கள் வீழவும் தாமும் விழுந்து வருந்தி, 'இது செய்திட்டார் யாவர்? யாண்டுளர்?' என்று தேடிச்சென்றார். ஒருவரையும் கண்டாரில்லை. கடைசியாக அக்கண்ணொழுக்கிற்கு மருந்தை அம்மலை முழுதும் தேடிப் பல மூலிகைகளைப் பிழிந்தார். இரத்தமோ நில்லாது சொரிந்தது. பிறகு திண்ணனார் உற்ற நோய் தீர்ப்பதூனுக்கூனெனும் உரை கண்டு, உடனே தம் இடக் கண்ணைக் களைந்து ஈசனாரின் கண்ணிலப்பினார். உடனே இடக்கண் இரத்தம் நின்றது. ஈசனார் திண்ணனார் அன்பைத் திடப்படுத்தும் பொருட்டு வலக் கண்ணிலும் இரத்தம் வடியச்செய்தார். இதைக் கண்ட கண்ணப்பர் மருந்து கைவரப் பெற்றவராகையான் மறு கண்ணையும் பெயர்க்கத் துணிந்து,

'கண்ணுதல் கண்ணிற் றங்கண் இடந்தப்பிற் சாறு நேர்பா
டென்றுவார் தம்பி ரான்தன் திருக்கண்ணில் இடத்தா ளூன்றி
உண்ணிறை விருப்பி னோடும் ஒருதனிப் பகழி கொண்டு
திண்ணனார் கண்ணில் ஊன்றத் தரித்திலர் தேவ தேவர்'

காளத்திநாதன் இதனைத் தரியாதவனாகி,

'நில்லு கண்ணப்ப நில்லுகண் ணப்பஎன்
றின்னுரை யதனொடு மெழிற்சிவ லிங்கந்
தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையால்
அன்னவன் தன்கை யம்பொடு மகப்பட
பிடித் தருளினன்'

இத்தகைய ஒப்பற்ற செய்கையினைக் கண்டு விண்ணவர் பூமாரி பொழிந்தனர். அண்ணலார் கண்ணப்பரை வலப்பக்கத்தமர்த்தினர். இதனினும் பக்தி! சிறந்தபேறு வேறு உண்டோ! இதுவன்றோ உண்மை அன்பு! கண்ணையும், உயிரையும் பொருளெனக் கருதாது கொடுத்த உத்தமரின் உயர் குணத்தைக் காட்டிலும் உலகில் வேறு உண்டோ! இதனாலன்றோ மணிவாசகரும் 'கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்' என்றார்.

அப்பரது அஞ்சாமை

[பே. கோவிந்த முப்பனுர்]

அப்பர் முற்றத் துறந்த முனிவர். அவர் சிவபெருமானிடத்து அளவிறந்த அன்புடையார். அன்பினுல் அவர் பாடியருளிய தேவாரம் படிப்பவர் கன்மனத்தையுங் கனிவிக்கும். இறைவனுக்குப் பணிய வேண்டுமென்பது அடிகளது உயர்ந்த கொள்கைகளில் ஒன்று. பணிதலே தமது கடமை என்றும், அதனையே இறைவன் விரும்புகிறுன் என்றும் அவர் பலவிடங்களிலும் பாடியிருக்கிறுர்.

" தன்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே"

தொழுதெழுந் தாடிப் பாடித் தோத்திரம் பலவும் சொல்லி,

" அழுமவர்க் கன்பர் போலும் ஆவடு துறையனுரே"

" அடிமையை அளப்பர் போலும் ஆவடு துறையனுரே"

என்பவற்றுனும் பிறவற்றுனும் அறிக.

அப்பரிடம் பணிவு காணப்பட்டாலும், அவரிடம் அஞ்சாமையும் ஒருபால் காணப்படுகிறது. அஞ்சாமை அரசரிடத்தும் வீரரிடத்தும் காணப்படும் குணம். நாயனுர் முற்றத் துறந்த முனிவர். அவரிடம் பணிவே இருக்கவேண்டும். அன்றியும்,

" போரானைப் புள்ளிருக்கு வேளூரானைப்
போற்றுதே ஆற்றநாள் போக்கினேனே."

" பல்லுரைச் சமணரோடே பலபல காலமெல்லாம்
சொல்லிய செலவு செய்தேன்"

என்பன போன்றனவற்றுல் அடிகள், இளமையைச் சமண சமயத்திலிருந்து போக்கி, முதுமையிலேயே சைவ சமயத்தில் புகுந்தார் என்று அறியக் கிடத்தலின், முதுமைக் காலத்திலும் பணிவே இருக்கவேண்டும். ஆனுல் அரசரிடத்தும் வீரரிடத்தும் இளமட்டத்திடத்தும் காணப்படும் அஞ்சாமை முனிவராய், முதியாய்ப் பணிவுடையவராயிருந்த அப்பரிடத்தில் ஒருபால் காணப்படுகிறது.

" கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி எதிர்நிற்கும்
ஆற்றலதுவே படை"

என்ற குறளிலுள்ள வீரம்,

" நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்"

" அடையா அவலம் அருவினை சாராநமனை அஞ்சோம்"

என்ற தேவாரத் துணுக்குகளில் காணப்படுகிறது.

நாயனுரிடம் காணப்படும் அஞ்சாமைக் குணம் அவர் சைவசமயத்தில் புகுந்தபின்பே காணப்படுகிறது. சைவசமயத்தில் புகுவதற்குமுன், அவர் சூலை நோயால் வருந்தி,

"கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்......
ஆற்றேனடியேன் அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே"

என்றும்,

"நஞ்சாகி வந்தென்னை நலிவதனை நணுகாமற் றுரந்து கரந்துமிடீர்
அஞ்சேலு மென்னீர் அதிகைக்கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே"

என்றும், பாடித் தாம் வருந்துதலையும், வருந்தி அஞ்சுகின்ற தமக்கு அஞ்ச வேண்டாமென்று அருள் செய்யும்படி வீரட்டானத்துறை அம்மானை வேண்டிக்கொள்ளுதலையும் வெளிப்படுத்துகிறார். சைவமதத்தில் சேர்ந்தபின் நாயனாரிடம் அஞ்சாமைக் குணம் தாண்டவமாடுகிறது.

அப்பர் சமண சமயத்தி லிருக்கும்பொழுது, அக்காலத்திருந்த சமண முனிவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக விளங்கினார். சமண முனிவரனைவரும் அப்பருக்கு உயிர்த் துணைவராக இருந்தனர். அக்காலத்தில் நடுநாட்டை ஆட்சிசெய்த மகேந்திரப் பல்லவனும் சமணனாகையால் அவனும் நாயனாரிடம் அன்புடையவனாயிருந்தான். அவர் சைவசமயம் புகுந்தபின்னர் உயிர்த் துணைவர்களாக இருந்த முனிவர்களும், அரசனுமே பகைவராயினர். அரசன் மகேந்திரன் அக்காலத்துப் பெரிய அரசர்களில் ஒருவன். அவன் கரி பரி தேர் காலாள் என்ற நால்வகைப் படையுடையவன். கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினையும் மாண்ட அமைச்சர்களை யுடையவன். அவனோடுதான் நாயனார் போர்செய்யத் தொடங்கினார். தொடங்குகையில் நாயனார் ஒரு துணியை ஆடையாகவும், திருநீற்றை அணியாகவும் தம் தமக்கையார் திலகவதியாரைத் துணைவராகவும் உடையவராக இருந்தார். ஆடையாலும் திருநீற்றினாலும் திலகவதியாராலும் யாது பயன்? நாயனார் தம்மிடத்திலுள்ள அஞ்சாமையைக் கொண்டே அரசனோடு போர் தொடங்கினார்: 'அஞ்சேலு மென்னீர் அதிகைக் கெடில வீரட்டானத்துறை அம்மானே' என்று இறைவனை வேண்டிக்கொண்டவருக்கு அஞ்சாமை எவ்வாறு ஏற்படும் என்று கேட்கலாம். 'அஞ்சேலுமென்னீர்?' என்று கேட்டவுடன் இறைவன் நாயனாரிடமிருந்த சூலை நோயை நீக்கி 'அஞ்சேல்' என்று அருள் புரிந்து விட்டார். முதன் முதலாக நாயனாரால் பாடப்பட்ட பதிகம் 'கூற்றாயினவாறு' என்று தொடங்கும் செய்யுளை யுடையது. இரண்டாவது பாடப்பட்ட பதிகம் மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம். அதில் "உறுபிணியார் செறலொழிந்திட் டோடிப்போனார்" என்று அருளிச் செய்வதால், சூலை நோய் நீங்கிற்றென்றறியலாம். கூற்றுப்போலவும், நஞ்சுபோலவும் துன்பஞ் செய்த சூலை நோயைத் தீர்த்தருளிய கடவுள் அரசனால் வரும் துன்பத்தையும் போக்கியருளுவான் என்ற உறுதியால் நாயனாருக்கு அஞ்சாமை ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏற்படவே இறைவனும் நாயனாருக்கு அஞ்சவேண்டாமென்று கூறியிருக்கவேண்டும். "அருகாக வந்தென்னை அஞ்சேல் என்பார் ஆவடுதண் டுறையுறையும் அமரரேறே" என்று அடிகள் அருளியதும் இக்கால நிகழ்ச்சியை நோக்கிப்போலும்.

நாயனார் சைவ சமயஞ் சார்ந்ததையும் அவரது தீராநோய் தீர்ந்ததையும் செவியுற்ற சமணமுனிவர்கள், தலைவராகிய தருமசேனர் செய்கையை மாந்தர்

கேள்விப்பட்டால் அவர்கள் சமணசமயத்திற் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை யிழப்பர்; தலைவரைப் பின்பற்றிப் பலர் சைவ சமயஞ் சாரவுங்கூடும்; சமயத்திற்குக் கேடு நேரவிடாமல் தருமசேனரைக்கொலை செய்வது நலம், என்று சூழ்ச்சி செய்து, அரசனிடஞ் சென்று, ‘தமது தமக்கையாராகிய திலகவதியாரது சொல்லைக் கேட்டுத் தமக்குச் சூலை நோய் வந்ததாகவும், அது நீங்கிற்றிலதாகவும் பொய்க்காரணங் கூறித் தருமசேனர், தமக்கையார் கைக்கொண்ட சைவ சமயம்புக்கு, புக்கபின் தம்மை வருத்திய சூலைநோய் தீர்ந்தது என்று பொய்ம்மொழி புகன்று நமது சமயத்தில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படாவண்ணம் சமயத்திற்குத் தீங்கு செய்கின்றனர்’ என்று பொய் கூறி அவரைத் தண்டிக்கும்படி ஏவினர். அரசன் சமணப்பற்றுடையவனுதலாலும், முனிவர்கள் பொய் கூறுர் என்ற நம்பிக்கையுள்ளவனுதலாலும், அன்னுர் சொற்படி தண்டிப்பதற்கு அப்பரைத் தன்னிடம் அழைத்துவர அமைச்சர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் சென்று தாம் வந்த செய்தியைக் கூறி அடிகளை அழைத்தார்கள். இறைவன் தமது தீராநோயைத் தீர்த்து ஆட்கொண்டமையாலும், அதுகாரணமாகத் தாம் சிவபெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டமையாலும், அரசனிடம் சென்ருல், அவன் சமண சமயத்தைச் சாருமாறு கட்டளையிடுவான் என்ற எண்ணத்தாலும், அரசனினும் உயர்ந்த இறைவனுக்கு அடிமைப்பட்ட அடிமை, அரசனுக்கும் ஏனை அமைச்சர் முதலானவர்களுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் என்ற அஞ்சாமையாலும், தம்மை அழைத்த அமைச்சர்களுக்கு மறுமொழி செய்யுளிலேயே கொடுத்தார். அதுவே மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்,

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்”

என்றும்,

“நாவலர் தீவகத் தினுக்கு நாதரான
காவலரே ஏவி விடுத்தாரேனும் கடவமலோம்”

என்றும்,

“வந்நீரார் மன்னவன் தானுவானுரே”

என்றும்,

“உம்மோடும் மற்றும் உளரா நின்ற
படையுடையான் பணிகேட்கும் பணியோ மல்லோம்”

என்றும்,

“தென்திசைக் கோன் தானேவந்து
கோவாடிக் குற்றேவல் செய்என்ருலும் குணமாக்கொள்ளோம்”

என்றும் தம்மை அழைத்த அமைச்சர்களுக்கு அஞ்சா நெஞ்சமுடையவராய் அடிகள் விடைகொடுத்தார். அத்தாண்டகத்திலேயே அரசன் ஏவலிற்பட்டு அவன் பணி செய்யாமைக்குக் காரணம் ‘பற்றற்ருேம்’ என்றும்,

“யாமார்க்கும் குடியல்லோம்”

என்றும்,

“நாமார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரன் நற்சங்க வெண்குழை யோர்காதிற்
கோமாற்கே யாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்மலர்ச் சேவடியிணை யேகுறுகி னோமே”

என்றும்,

“சென்று நாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோ மல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடி யேசேரப் பெற்றோம்”

என்றும்,

“உறுபிணியார் செறலொழிந்திட் டோடிப் போனார்”

என்றும் கூறுகின்றார். இல்லறம் துறவறம் என்ற இருபிரிவுபட்டு வாழும் மக்களுக்குள், இல்லறத்தார்க்கு, அவர்கள் உலகப் பொருளைக் கள்வர் பகைவர் முதலியவர்கள் களவு வௌவல் முதலியன செய்யாதிருத்தற்பொருட்டு அரசன் உதவி வேண்டுதலின் அவர்கள் அரசனுக்குக் கட்டுப்பட்ட குடிகளாவர்; யாம் நிலையாமை யுணர்ந்து மெய்யுணர்ந்து வீடுபேறுவேண்டும் துறவியாகலின், எமக்கு அரசன் உதவி வேண்டாமையின் யாம் அரசனுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் குடியல்லேம் என்பார், ‘பற்றற்றோம்’ என்றும் ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம்’ என்றும், நிலைமையாமையுணர்ந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தற்கு இறைவன் வேண்டப்படுதலானும், அவற்றால் வீடுபெற்ற வழியும், இறைவனது எண்குணம் பெறுதலே, பேரின்பப் பயனாதலின், அதனைப் பெறுதற்கும் இறைவன் வேண்டப்படுதலாலும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டோம் என்பார்,

“கோமாற்கே யாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச் சேவடி யிணையே குறுகினோமே”

என்றும், அவ்விறைவன் மக்களைப்போன்று செத்துச் செத்துப் பிறக்கும் தெய்வம் அன்று, பிறவா யாக்கைப் பெருமான் என்பார்,

“சென்று நாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோமல்லேம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்”

என்றும், யாம் அடிமைப்பட்டதை அப்பெருமான் ஏற்று எம்மை ஆட்கொண்டான், அதற்கு அறிகுறி உடலுறு நோய் நீர்ந்தமை என்பார்,

“உறுபிணியார் செறலொழிந்திட் டோடிப்போனார்”

என்றும் கூறியருளினார். இவை காரணமாதல் காண்க.

“நீண்டினார் தமைத்தீசடும் மன்னர்தீ
ஈண்டுதங் கிளையோடும் எரித்திடும்”

எனும் கொள்கையைக் கொள்ளாது, துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்ற கொள்கையைக் கொண்டு அடிகள் அஞ்சாமற் கூறிய விடையைச் செவியுற்ற அமைச்சர்கள், அஞ்சி, அவரை வணங்கித், தங்கள் வேண்டுகோளுக்காகவும் அரசனால் தங்களுக்குத் தீமை நேராமைக்காகவும் அடிகளை வருமாறு வேண்ட, அவரும் இறைவனை மனதில் எண்ணிக்கொண்டு அரசனிடம் சென்றார். அரசனிடம் அமைச்சர்கள் உற்றதெல்லாம் உரைத்தார்கள்.

அப்பர் அமைச்சர்களையும் தன்னையும் மதியாமையால் அரசனுக்கு முன்னையினும் முனிவு ஏற்பட்டது. எரிகிற தீயை நெய்விட்டு வளர்ப்பது போன்று, முனிவர்கள் அடிகளைத் தண்டிக்க அரசனைத் தூண்டினார்கள். அரசன் நாயனாரை நீற்றறையிலிடுமாறு ஏவலாளர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தண்டனை உயிர்க்கிறுதி கொடுப்பது. உயிரினும் சிறந்த பொருள் உலகில் இல்லை. "என்னில் யாரும் எனக் கினியாரில்லை" என்று அடிகளும் அருளிச் செய்திருக்கிறார். உயிரை விட யாருக்கு மனம் வரும்? உயிர் வேண்டுமாயின் தம் கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டு அரசனிடம் மன்னிப்புப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். உயிர் வேண்டாமேல் நீற்றறை புக வேண்டும். "நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்" என்று சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிது; சொல்லிய வண்ணம் செயல் அரிது. நாயனார் பயனில் சொல் பாராட்டுகிறவரல்லர்.

"மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்"

நாயனார் உயிரை வேண்டாது தாம் உரைத்தவண்ணம் செய்யத் துணிந்தார். 'நமனை அஞ்சோம்' என்ற நாயனார் நீற்றறை புக அஞ்சினாரில்லை. அவரிடம் அஞ்சாமை குடிகொண்டிருந்தது. கூற்றுப் போலவும் நஞ்சுபோலவும் தம்மை வருத்திய சூலைநோயை நீக்கியருளிய கடவுள் தம்மை நீற்றறையிலும் காப்பார் என்ற நம்பிக்கை அவரது அஞ்சாமைக்கு அரணாக இருந்தது. ஏவலாளர் அழைத்தவுடன் அடிகள் நீற்றறைக்குச் சென்றார். தீக்கொழுந்துவிட்டெரிந்த நீற்றறையில் கொல்லாமை மறைந்துறையும் சமணர்கள் அடிகளைத் தள்ளினர். அன்புடையவர்கள் துன்புறாமலிருப்பார்களா? கொடிது! கொடிது! நாயனார் என் செய்வர்? 'தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல் என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்பது அவரது கொள்கையாதலின் அவர் ஈசன் இணையடி நீழலைப் பிடித்தார்; இன்புற்றார்.

"ஆனந்த வெள்ளத்திடை மூழ்கி அம்பலவர்
தேனுந்து மலர்ப்பாதத் தமுதுண்டு தெளிவெய்தி
ஊனந்தா னிலராகி உவந்திருந்தார்"

சமணர்கள் எழுநாள் சென்றபின் நீற்றறையைத் திறந்து பார்த்தார்கள். அடிகள் இடுக்கணுறாது இன்புற்றிருத்தலைக் கண்டு சமணர்கள் அலக்கணுற்றனர். 'என்ன அதிசய'மென்று இறும்பூதெய்தினர். நீற்றறையிலிட்டால் நீற்றப்படுவான் என்று உறுதிகொண்ட சமணர்கள் அது நீற்றாமை கண்டு, மாற்றம் விடுக்கும் வழியின்றி மயக்கம் கொண்டனர். இயற்கைப் பொருளாகிய இறைவன் அடியைச் சேர்ந்த அறிவர்களுக்கு, அது திங்கியற்றாது போலும்.

"அல்ல லென்செயும் அருவினை என்செயும்
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தா னென்செயும்

தில்லைமா நகர்ச் சிற்றம்பல வனார்க்கு
எல்லை இல்லதோர் அடிமை பூண்டேனுக்கே ''

என்ற செய்யுள், தம்மை யடைந்த பல இடையூறுகளையும் தாம் நுகர்ந்ததைக் குறித்துப் பாடியதுபோலும்.

'' கூற்றங் குறித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு ''

என்ற பொய்யா மொழியும் நோக்கத் தக்கது.

அப்பரை நீற்றறையினின்றும் நீக்கி, அரசனிடம் அழைத்துச் சென்று, 'இவர், தம்மைத் தீ சுடாவண்ணம் சமண சமயத்திலிருந்த காலத்தில் கற்றுக்கொண்ட தீக் கட்டு மந்திரத்தால் தீயைக் கட்டிவிட்டார். அக் காரணத்தால் இவர் தப்பித்துக்கொண்டார்.' என்று பொய் மொழிகளைச் சமணர்கள் பொருந்தக் கூறினர். மேலும் 'சோற்றில் நஞ்சைக் கலந்து உண்பித்தால் அப்பர் இறந்துவிடுவார்' என்று கூறி நஞ்சு கலந்த சோற்றை அவருக்கு உண்பிக்க அரசனிடம் தூண்டினர். அரசனும் அவ்வாறே ஏவலாளர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

நாயனார் நச்சுச் சோற்றை உண்பதற்கும் அஞ்சினாரில்லை. சைவசமயம் புக்குச் சிவபெருமானைப் பணிந்தவுடன் தமக்கு வெந்துயர் செய்த சூலை நோய் விலகினமையால் அவர் இறைவன் தம்மை அடிமையாகக் கொண்டு ஆட்கொண்டான் என்று எண்ணம் கொண்டார். தம்மை ஆட்கொண்ட சிவபெருமானே நமக்குக் கடவுள் என்றும் அக்கடவுளுக்குத் தாம் அடிமை என்றும் உறுதியாக எண்ணினார் என்பது,

'' என்னைத் தன்னடியா னென் றறிதலும்
தன்னை யாளும் பிரானென் றறிந்தனே ''

என்று நாயனார் கூறுதலிற் காண்க. அடிமையானபின் தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் இறைவன் உடைமை என்பதும் அவற்றிற்கு வரும் நன்மையையும் தீமையையும் நோக்க வேண்டியது இறைவனது கடமை என்பதும் அறிவர்களது துணிபாதலின், நாயனார் தமக்கு யாது நேரினும் நெருக:

'' யாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம் [னோமே ''
நாமார்க்கே யாமென் றும் மீளா ஆளாய்க் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகி

என்ற கொள்கையுடையவராயிருந்தார். இருக்கையில் அரசன் நீற்றறையிவிட்டான். அதற்கஞ்சாது தம் கொள்கையை உறுதியாகக்கொண்டு, நாயனார் தம் கடமையைச் செய்து கொண்டிருக்க, இறைவன் தன்னடிமைக்கு நேரும் இடுக்கணை நீக்குதல் தன் கடமை என்று எண்ணி விரைந்து, அடிகளைத் தீசுடாவண்ணம் காத்துஆட்கொண்டார். சூலைநோயை நீக்கியும் தீயினின்றுகாத்தும் தம்மை இருமுறை ஆட்கொண்டபின் நாயனாருக்கு எவ்வாறு அச்சம் ஏற்படும்? சூலைநோயை நீக்கியும் தீயினின்று காத்தும் ஆட்கொண்ட இறைவன் இனி எவ்வகை இடையூற்றினின்றும் தம்மை ஆட்கொள்வான் என்ற உறுதி அவருக்கு ஏற்பட்டது. ஏற்படவே ஏவலாளர்கள் கொடுத்த

நஞ்சு கலந்த சோற்றை அடிகள் இறைவனை நினைந்து உண்டார். அந்தச் சோறு அவருக்கு அமுதாயிற்று.

"அஞ்சிருள் காலைமாலை தொடர்ச்சியை மறந்திராதே
அஞ்செழுத் தோதில் நாளும் அரனடிக் கன்பதாகும்
வஞ்சனைப் பாற் சோறாக்கி வழக்கிலா அமணர்தந்த
நஞ்சமுதாக் குவித்தார் நனிபள்ளி அடிகளாரே."

என்று அடிகள் அருளிச் செய்தல் காண்க.

நாயனார் நஞ்சு கலந்த சோற்றினால் சாவாதிருக்கக் கண்ட சமணர்கள் தாங்கள் எடுத்த முயற்சி பலிக்காமலிருப்பதைக்கண்டு பொறாமை கொண்டு, அரசனிடம் அழைத்துச் சென்று, சமண சமயத்திலிருந்த காலத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்த மந்திர வலியால் முன்னர்த் தீயினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டதைப் போன்று இன்றும் நஞ்சினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டார். மந்திர வலியால் இயற்கைப் பொருளின் கொடுமையை மாற்றிக் கொள்ளுதலின், செய்கையால் தீங்கு செய்விக்க வேண்டு'மென்று கூறி, அடிகளது உடம்பை யானையால் இடறுவிக்கக் கட்டளையிடுமாறு அரசனைத் தூண்டினர். அரசனும் பாகனை அழைத்து அடிகளது உடம்பை யானையால் இடறுவிக்கக் கட்டளையிட்டான். பாகன் அரசன் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு மதகரி ஒன்றைக் கட்டவிழ்த்து அப்பரிருக்கும் இடத்திற்குச்செலுத்தினான். அப்பர் யானை தன்னை இடற வருவதைக் கண்டார்; அஞ்சினாரில்லை. நாயனார் தொடக்கத்திலேயே அஞ்சாமையை வெளியிட்டவர். தீயினுக்கும் அஞ்சினாரில்லை; நஞ்சினுக்கும் அஞ்சினாரில்லை. தீயும் நஞ்சும் தமக்குத் தீங்கு செய்யாமையால் யானையும் தமக்குத் தீங்கு செய்யாது என்று எண்ணம் கொண்டார். தீங்கு செய்யினும் அதற்கு அஞ்சுவதில்லை என்று உறுதி கொண்டார். தீயுட் புகுந்த காலையும், நஞ்சை உட்கொண்ட காலையும் அவற்றினுக்கு அஞ்சுவதில்லை என்று நாயனார் பாடிய பாடல்கள் தேவாரத்தில் காணப்படவில்லை. அக்காலத்தில் முனிவருக்கு அஞ்சாமை இருந்தாலும், எவ்வாறு ஆகுமோ என்று ஐயம்போலும், தீயிற் புகுந்த பின்னும், நஞ்சை நுகர்ந்த பின்னும் இனிமேல் இவற்றினும் கொடியவை எத்தனை நேரினும் இவற்றினின்றும் காத்த கடவுள், இனி நேரும் இடையூற்றினின்றும் காப்பார் என்ற துணிவு பிறக்கவே முன்னாிருந்த ஐயம் நீங்கியதுபோலும். நாயனார் யானையைக் கண்டதும்,

"அஞ்சுவதியா தொன்று மில்லை; அஞ்சவருவது மில்லை"

என்று கூறுதலையும், அஞ்சாமைக்குக் காரணம்,

"சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்...........
திண்ணன் கெடிலப் புனலும்உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்"

என்று கூறுதலையும் காண்க.

யானை அடிகள் அண்மையில் சென்றது. அது அடிகளருகு சென்று, அவரை வலம் வந்து வணங்கி நின்றது. யானையின்மேலிருந்த பாகன் நாய

னை இடறுமாறு யானையைச் செலுத்தினன். யானை அசையவில்லை. பாகன் வலுப்படுத்தித் தூண்டினன். யானை பாகனைத் தள்ளிக் கீழே வீழ்த்தி, அண்மையிலிருந்த சமணர்களையும் முனிவர்களையும் முனிந்து, இடறி இடைபூறு செய்து ஏகியது. நாயனருக்கு இடர் ஒரு சிறிதும் எய்திலது. தீயும் நஞ்சும் தீமை செய்யாததுபோலவே அடிகளுக்கு யானையும் தீமை செய்யவில்லை.

> "தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
> மன்னுயி ரெல்லாம் தொழும்"

என்பது பொய்யாமொழி யல்லவா?

இறுதியாகச், சமணர்கள் ஒன்றுகூடி மேலும் யாது செய்வது என்று எண்ணி உறுதி செய்துகொண்டு, பல்லவனிடம் சென்று, நஞ்சமயத்திலிருந்து கற்றுக்கொண்ட மந்திர வலிமையால் தருமசேனன் தப்பித்துக் கொள்கிறான் என்று பழம் பல்லவியையே பாடிப் பணிந்து நின்றனர்: பல்லவன் மேலும் செய்வது யாதேனும் உண்டோ என்று வினவ, தருமசேனனைக் கல்லோடு பிணித்துக் கடலில் வீழ்த்தினல் கல்லோடு கடலில் ஆழ்ந்து அழிந்துபோவான். அழிந்துவிட்டால் சமண சமயத்திற் கிழிவும் சைவசமயத்திற் குயர்வுந்தோன்றாது அழியும் என்றனர். சொல்வதற்கெல்லாம் தலையாட்டம் போடும் பல்லவ மன்னனும் ஏவலாளர்களுக்கு அவ்வாறே புரிய கட்டளையிட்டனன். ஏவலாளர்கள் அடிகளை அழைத்துக் கடற்கரைக்குச் சென்று கல்லொடு பிணித்துக் கப்பலில் ஏற்றிச் சிறிதுதூரம் ஓட்டிக் கடலில் வீழ்த்தினர். நாயனர் முன்போலவே அஞ்சினரில்லை.

> "சொற்றுணை வேதியன் சோதிவானவன்
> பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
> கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
> நற்றுணை யாவது நமச்சிவாய வே"

என்று பாடினர். கல் மிதந்தது. கல்லோடு பிணித்த கயிறு அறுபட்டது. மிதந்த கல்லைப் பற்றிக்கொண்டு அடிகள் அதன்மேலேறினர். கடலில் அடித்துக்கொண்டிருந்த அலைகள் கல்லைத் தள்ளித் தள்ளிக் கரையில் சேர்த்தன. இதனை,

> "அப்பெருங் கல்லுமங்கரசு மேற் கொளத்
> தெப்ப மாய்மிதத்தலின் செறிந்த பாசமும்
> தப்பிய ததன்மிசை யிருந்த தாவில்சீர்
> மெய்ப்பெருந் தொண்டனர் விளங்கித் தோன்றினர்."

> "இருவினைப் பாசமு மலக்க லார்த்தலின்
> வருபவக் கடலில் வீழ் மாக்க ளேறிட
> அருளுமெய் யஞ்செழுத் தரசை யிக்கடல்
> ஒருகன்மே லேற்றிடல் உரைக்க வேண்டுமோ."

என்ற இரண்டு பாட்டினல் சேக்கிழார் நயம்படப் பாடுதல் காண்க. அன்றியும், அரசர் தம்மை ஆட்கொண்ட வரலாற்றில் சிறந்தனவற்றை நினைத்து

நினைத்து இறைவன் நம்மை ஆட்கொண்ட அருள் விளக்கத் தாம் பாடுகின்ற பாடல்களில் பாடுவது வழக்கம். சிலவற்றை முன்னரும் காட்டினும். இவ்வரிய சைவாற்றையும் அடிகள் பாடியிருக்கிறார். அதனை,

"கல்லினோ டெனைப் பூட்டி அமண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்கஎன் வாக்கினால்
நெல்லை நீள்வயல் நீலக் குடிஅரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றிஉய்ந் தேன்அன்றே."

என்ற திருநீலக்குடித் தேவாரத்தாலறிக.

(தொடரும்)

திருஞானசம்பந்தர் பதிக அமைப்பு

(தொடர்ச்சி)

திருஞானசம்பந்தர் பதிகமும் அதன் "உவமையிலாக் கலைஞானமும்"

தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் எதையெடுத்து நோக்கினும், அது பத்து செய்யுட்களின் மனப் போக்கான கோவையாயிராமல், பத்து அவயவங்கள் பொருந்தியதோர் சீவனாகக் காணப்படும். எனவே, ஓர் அவயவத்தை அதனிருப்பிடம் விட்டு வேறு இடத்திற்கு மாற்றுவோமாயின், அப்பதிகத்திற்கே பெருந் தீங்கு விளைவித்ததாகும். ஆகையால் பத்து அவயவச் செய்யுட்களை ஒரு சீவப்பதிகம் என்னலாம். அத்தகைய பதிக - ஜீவர்களில், திருஞான சம்பந்தர் சிருஷ்டித்தவை மிகவும் அழகும், வலிவும், இளம்பருவ நடையும், பட்டினும் சிறந்த இனிய உடையும், நவரத்னங்களினும் மிக்க பிரகாசமான ஒளியுடைய மணிகளின் சொலியும், அவற்றாலாக்கப்பட்ட அவயவத்திற்குத்தக்க அணியும் வாய்க்கப்பட்டு விளங்கும். இவற்றின் இன்பம் நுகர்ந்தோர் தமிழிலக்கியத்தில் பலர். அவற்றை நன்றாய்ப் பயன்படுத்தியவர் கம்பன் முதலிய சிலர் - ஆயினும் இவற்றின் இலக்கணத்தை நமக்கு எடுத்துக் காட்டியவர் பெரும்பாலும் நம்பியாரூரர், சேக்கிழார், தாயுமானார் ஆகிய மூவரே. இவருள், வன்றொண்டர்,

"வம்பறு வரிவண்டு மணநாற மலரும் மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலால் பேணா எம்பிரான் சம்பந்தன்"

என்று கூறிய திருவாக்கின் ஒவ்வொரு பதத்தையும் கவனிக்க.

சேக்கிழார் "வம்பறு வரிவண்டு" சருக்கத்தில், திருஞானசம்பந்தர் ஞானப்பாலுண்டதின் பயன்,

"சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்."

என்பார். எனவே, அவர் பதிகச் செய்யுள் யாவும், நால்வகை மேற்கூறிய

ஞான வகைகளும் அமைந்து விளங்குமென்னும் அறிவிக்கையன்றோ? தாயுமானவர்,

> "வெம்பந்தம் தீர்ந்து உலகாள் வேந்தன் திருஞான
> சம்பந்தனை யருளாற் சாருநாள் எந்நாளோ?"

என்றார். இம்மூவர் கூற்றும் திருஞானசம்பந்தர் பதிகத்தை எண்ணிக் கூறினாரென்பதற்கு யாதொரு ஐயுறவில்லை. ஆயினும் வன்றொண்டர் கூறியவாறு "வம்பருவரிவண்டு" மொய்த்த அக்கொன்றையந்தாரான் அடி எவ்வாறு சிவஞானத் திருப்பெருக்குடன், பவமதனை யறமாற்றும் உவமையிலாக் கலை பெற்று, அம்மெய்ஞ்ஞானம் வெம்பந்தத் தீர்க்கின்றதென்பதைச் சற்று யோசிப்போம்.

திருஞானசம்பந்தர் திருக்கடைக்காப்பின் நோக்கம் யாதெனக் கண்டோமாகையால், திருக்கடைக்காப்பு எப்பயனை வற்புறுத்துகின்றது என்று, ஒவ்வொரு பதிகத்தையும் கவனித்தல் வேண்டும். அவ்வப்பதிகத்தில் கூறிய பயனைத் தருவதற்குத் தக்க கலையுடன் மற்றப் பாக்கள் பத்தும் அமைந்திருக்குமென்பது திண்ணம். இங்கு மாணவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் எழும் - 8,9,10-ம் செய்யுட்கள் ஒருவிதமான ஒலியமாய் விளங்க, ஏனைய செய்யுட்கள் அவ்வாறு காணப்படவில்லையே, இதில் கலைஞான அமைப்பு உண்டோ என்பர். மனிதர்களை, இவர் இன்னார், இன்னார் என்று நாம் கூறுவது, அவர் தேகத்தின் மேல் பாகத்தாலன்றி, அவர் கால்கள் முதலிய கீழ்ப் பாகங்களாலல்ல. தொடை, முழங்கால், கணுக்கால், பாதம் என்னும் நான்கிலும் ஒரு மனிதனுக்கும் மற்றொரு மனிதனுக்கும் உள்ள பேதம் அத்துணை வெளிப்படையாய்க் காணப்படாது. முக்கியமாய் முகத்தின் அவயவங்களை ஒரு மனிதனை இன்னானென்று ஒரு கணத்தில் வெளியாக்குவனவாகும். அதுபோல் திருஞான சம்பந்தர் திருப்பதிகங்களும், பாதம் என்றும், தொடை, முழங்கால், கணுக்கால் என்னும் கீழ்ப்பாக மென்றும், ஏனைய மேற்பாக அவயவங்களென்றும் முப்பாகங்களாய் அமைந்து நிற்கின்றன. மேற்பாகத்திலும், கண் முதலிய அவயவங்கள் அதன் முதற் பாகத்திலும், இருதயம், உயிர்ப்பு இரண்டாம் பாகத்திலும் அமைந்திருப்பன போல், சம்பந்தர் பதிகத்தின் அறிவிந்திரியங்கள் தலையிலும், உயிர்ப்பு முதலிய இடையிலும், இயக்க அவயவம் கடையிலுமாய் அமைந்து ஒரு உத்தம புருஷ வடிவாய், திருக்கடைக்காப்பில் கூறிய திருவாணையைச் சிரமேற் கொண்டு, அப்பயனைத் தரும் தொழிலை நடாத்தச் செல்வதுபோல் ஒவ்வொரு திருப்பதிகமும் இயங்குகின்றது.

> "கால்கொடுத் திருகை எற்றிக் கழிநிரைத் திறைச்சி மேய்ந்து
> தோல்படுத் துதிர நீராற் சுவரெடுத் திரண்டு வாசல்
> எல்வுடைத் தாவ மைத்தங் கேழுசா லேகம் பண்ணி
> மால்கொடுத் தாவிவைத்தார் மாமறைக் காடனாரே"

—திருமறைக்காடு - திருநேரிசை. 4.

என அப்பர் கூறியதுபோல் திருஞானசம்பந்தர் சிருஷ்டியும் அமையும். அதைப் பின்வரும் அங்கங்களில் ஆய்வோமாக.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதிசிவனார் திரட்டியருளிய

அருள்முறைத் திரட்டு உரை

(மலர் ௯, இதழ் ௭, 176-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிவபெருமானால் ஞானப்பால் கொடுத்து ஆட்கொள்ளப்பெற்று நான்குவகை அருள் ஞானங்களையும் அடைந்த அடிகள், சிவபெருமான் திருவடிகளை ஒருகணமேனும் மறந்திருந்ததாகக் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாது; மற்றென்னையோ எனின் அடிகள் திருவாலங்காட்டுக் கோயிலுக்குப் போய்த் தொழுது பாடத் தமது உள்ளத்திலொரு காரணம்பற்றிக் குறிக்கொள்ளாதிருந்ததற்காகவே சிவபெருமான் அவர் கனவிலே தோன்றி அறிவித்தார் என்று கொள்ளுதலே பொருத்த முடைத்து. பதவுரையிற் கூறப்பட்ட பொருள்கொள்ளாக்கால் இப்பாட்டு அறியும் நெறியின் கீழ் வைக்கப்படுதற்கு இடமில்லை. அடிகள் பக்குவமுள்ள ஆன்மாக்கள் அடையும் அநுபவ நிலையைத் தம் மேலேற்றிக் கூறி அருளினார் என்று நாம் கொள்ளல்வேண்டும். அறியும் நெறியின் கீழே பல பாட்டுக்களிற்போல இப்பாட்டிலும் (1) ஆன்மா தனது பொறிபுலன் கரணமெல்லாம் ஒடுங்கித் தற்போதங் கெட்டு நிற்கிற நிலையும் (2) தற்போதம் கெட்ட ஆன்மாவைச் சிவபெருமான் தமது திருவடி வியாபகத்துள் அடக்கும் நிலையும் (3) சிவபெருமான் அந்த ஆன்மாவுடன் வேறறக் கலந்து சிவபோக இன்பம் உணரச் செய்யும் நிலையும் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலே 53-வது பாட்டில் "நம்பனை நாமொருநால் - துஞ்சிடைக் கண்டுக் கனவின்றலைத் தொழுதேற்கவன்றன் - நெஞ்சிடை நின்றகலான் பல்காலமு நின்றனனே" என்று கூறப்பட்ட மூன்று நிலைகளும் இப்பாட்டினும் கூறப்பட்டுள்ளன. சொற்களும் கூட ஏறக்குறைய ஒத்திருக்கின்றன. இதே மூன்று நிலைகளும் ஞானத்து யோகம் கூறுகிற சிவஞானபோதம் 10-வது சூத்திர வெண்பாவில் நானெனவோன் - றில்லேன்றுதானே யெனுமவரைத் தன்னடி வைத் தில்லேன்று நாளுமிறை" என்று கூறியிருத்தல் காண்க. துஞ்ச வருவார் - காரணகாரியப் பொருளில் வந்தது மழைபெய்யக் குளம் நிறைந்தது என்றாற் போல. துஞ்ச - துஞ்சுதலால் இறந்த காலம். துஞ்சுதல் - கெடுதல்; உறங்கல். வருவார்- அருளொளியாய உள்ளத்தில் விளங்குகிறவர்; தோன்றுகிறவர். முன்னைய பொருள்கள் புறவழிபாட்டுக்கும் பின்னைய பொருள்கள் அகவழிபாட்டுக்கும் கொள்க. தொழுவிப்பார் - திருவடி வியாபகத்தில் அடங்கச் செய்தல் தொழுவித்தலாகும். தற்போதம் கெட்ட ஆன்மாவுக்குத் தனதுசெய லொன்றுமின்மையால் தொழுவிப்பார் என்று பிறவினையாற் கூறினார். நெஞ்சம் புகுந்து என்னை நினைவிப்பார் - புகுதல் - நிலையாய் விளங்கி நிற்றல். சிவபெருமானது திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கி நிற்கப்பெற்ற ஆன்மாவுக்குத் தனக்கென அறிவு வேட்கை செயல்களின்மையால் என்னை நினைவிப்பார் என்றார். முனை ஒருத்தி நட்பாய வஞ்சப் படுத்து வழுவிப்போய் வாணாள் கொள்ளும் வகைகேட் டஞ்சும் பழையனூர் என்று உரைநடை செய்க. முனை - முன்னை என்ற சொல் முனை எனக்குறுகியது. வஞ்சப்படுத்து வஞ்சம்+படுத்து. வஞ்சனைக்குள் அகப்படுத்து அதாவது வஞ்சித்து. வாணாள் கொள்ளும் வகை - வாழ்+நாள் வாணாள் உயிர் உடலோடு கூடிநின்று வாழும் நாள். வாணாள் கொள்ளுதல் - உடலினின்றும் உயிரைப் பிரித்தல். வகை வகுக்கப்படுவது; வகுத்துக் கூறப்படுவது. அது இங்கே, வாணாள் கொண்டாள் என்ற செய்தியைக் குறிக்கிறது. அஞ்சும் பழையனூர் - ஊரிலிருக்கிறவர்கள் அஞ்சுதலை ஊர் மேலேற்றி உரை செய்யப்பட்டது. வருவார், தொழுவிப்பார், நினைவிப்பார் மூன்றும் பயனிலைகள்; அடிகள் - எழுவாய்.

முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்
மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
பின்னை யவனுடைய வாரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானாள்

அன்னையையும் அத்தனையு மன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தா ராசா ரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் றாளே. கக.

(உரை) நங்கை - பெண்ணிற் சிறந்தவள் ஆகிய தலைவி; முன்னம் - முதலாவது: மூர்த்தி அவனுடைய நாமம் கேட்டாள் - (கண் கவரும் வனப்பு வாய்ந்த) தன் தலைவனுடைய உருவத்தைப் பார்த்து அவனுடைய புகழை அறிந்தாள்; அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள் - (பின்னர்) அவனிடத்திலுள்ள குணங்கள் இன்னஎன அறிந்தாள்; பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள் - அதன்பின் அவன் வாழும் ஊர் திருவாரூர் என அறிந்தாள்; பெயர்த்தும் - (முன் களவொழுக்க காலத்தில் அவனிடத்தில் மயல் கொண்டதுபோல) கற்பொழுக்கம் பூண்ட பின்னும்; அவனுக்கே பிச்சி ஆனாள் - அவனிடத்திலே மயக்கம் கொண்டு அயரா அன்பை உடையவளானாள்; அன்றே - (தலைவனிடத்தில் மயக்கங்கொண்டு அயரா அன்பு உடையவளான) அப்பொழுதே; அன்னையையும் அத்தனையும் நீத்தாள் - (முன்னே தனக்குத் துணையாகச் சார்பு வைத்திருந்த) தாய் தந்தையர்களையும் (பிற உறவினர்களையும்) துறந்தனள்; அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை அகன்றாள் - பரப்பான உலகத்திலுள்ளவர்களுடைய இற்செறிதல் நாணுடைமை முதலிய கட்டுப்பாட்டு ஒழுக்கங்களை எல்லாம் நீங்கினாள்; தன்னை மறந்தாள் - (முன் தன் பெற்றோர்களிட மிருந்தபொழுது) தான் இன்னாள் எனக் கொண்டிருந்த நினைப்பும் இல்லாதவளானாள்; தன் நாமம் கெட்டாள் - அந் நினைப்பினால் உண்டாயிருந்த செயல் புகழ் முதலியவற்றையும் மறந்தனள்; தலைவன்தாள் தலைப்பட்டாள் - தன்னுடைய தலைவனையே சார்பாகக் கொண்டு அவனுடைய அன்பாகிய காவலின்கீழ் வந்து பொருந்தினள்.

(விளக்கம்) இந்த அருமையான தேவாரப்பாட்டு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் அடைந்த ஒருயிர் சிவபெருமானது உண்மை இயலை (சொரூப இலக்கணத்தை) மெய்யுணர்வினால் **உணர்ந்து** அறிந்து உயிர்ப்பற்றுப் பொருட்பற்றுக்களை முற்றிலும் விட்டு தன்முனைப்புச் சிறிதுமின்றி, தன் அறிவு செயல் முற்றிலும் கெட்டு, சிவபெருமானுடைய திருவருளில் இரண்டறக்கலந்து பேரின்பம் அடைந்தது என்ற உண்மையைத் தலைவி தலைவன் என்னும் உருவகத்தில்வைத்துக் கூறுகின்றது. மேலே கூறியபதவுரை உருவக உவமைக்குப் பொருந்தக் கூறப்பட்டது. விளக்க உரையில் அவ்வுரை உருவகப் பொருளுக்கும் (உவமேயப் பொருளுக்கும்) பொருந்தும்படியாயும் கூறப்படும். இவ்வாறு உருவகம் செய்து கூறுதல் அகப்பொருள் என்று கூறப்படும். அகப்பொருள் என்பது ஒருவன் உள்ளத்தினுள்ளே நிகழ்ந்து அவனால் **உணர்ந்து** அறியப்படும் இன்பமாகிய பொருள். அகம் ஆகு பெயராய் அகத்தில் நிகழும் **இன்பம்** எனப் பொருள் பட்டது. இன்பம் இருவகை. ஒன்று உலகப்பொருளில் பற்று வைத்து உலக நுகர்வை நுகரும் சிற்றின்பம் (உலக போகம்); மற்றொன்று சிவப்பொருளில் பற்று வைத்து அச்சிவத்தை நுகரும் பேரின்பம் (சிவபோகம்.) சிற்றின்பமாயினும் பேரின்பமாயினும் இன்பமானது ஒருவரால் தன்னுள்ளே உணர்ந்து அறியப்படும் தன்மையுடையது; பிறர் அதனைச் சொல்லக்கேட்டு அறியப்படுந்தன்மை உடையதன்று. வெல்லத்தை முன் சுவைத்து அறிந்த ஒருவனே "வெல்லம் இனிப்பா யிருக்கிறது" என்று பிறனொருவன் தன்னுணர்வினால் அறிந்ததைச் சொல்லக்கேட்டு அறிதல் முடியும். அதுபோல பேரின்பத்தை நுகர்ந்து உணர்ந்து அறிந்த பெரியோர்கள் அதனை உணர்ந்து அறியாத உலக மக்களுக்கு அவர்கள் பேரின்பம் இன்னது என ஒருவாறு தவக்கத்தில் அறியும்படி அவர்களுக்குப் பழக்கமாயுள்ள நெறிப்பட்ட சிற்

தின்ப நிலையில் உயிரைத் தலைவியாகவும் சிவபெருமானைத் தலைவனாகவும் உருவகம் செய்து கூறுதலே அகப்பொருட்டுறையில் வைத்துக் கூறுதலாகும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருக்கோவையார் என்ற நூலை அகப்பொருட்டுறையில் வைத்துப் பாடி யருளினர். சமயாசாரிகள் நால்வரும் தேவார திருவாசகங்களில் பல பாட்டுக்கள் அகப் பொருள் குறித்துப் பாடி யிருக்கிறார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாடிய பல அகப் பொருட் பாட்டுக்களில் இப்பாட்டு ஒன்று. இவ்வாறு அகப்பொருளிற் பாடும் நூல் வழக்கு தமிழருக்கே உரியது. அகப்பொருளைக் கூறும் பொருளிலக்கணமும் தமிழ் மொழியிலன்றி ஆரியம் முதலிய வேறு எம் மொழியிலும் கிடையாது. சிவபெருமான் தலைவனாகவும் உயிர் தலைவியாகவும் வைத்து உருவகம் செய்ததற்குக் காரணங்கள் உளவோவெனிற் கூறுதும். (1) சிற்றின்பத் துறையில் பாயுஞ்சத்தியுடைய தலைவன் (positive element) தாங்குஞ் சத்தியுடைய தலைவிக்கு (negative element) இன்பங் கொடுத்தல்போல் பேரின்பத்துறையில் வரம்பில் இன்பமுடைய சிவபெருமான், ஒன் றைச் சார்தலும் சார்ந்தவண்ணமாதலும் இயற்கையாகவுடைய உயிருக்குப் பேரின்பம் கொடுக்கின்றவனா யிருக்கிறான். தலைவி தலைவனுடன் அன்பினால் ஈருடல் ஒருயி ரெனச் சார்ந்து கலத்தலினால் சிற்றின்பமடைதல் போல உயிர் அயரா அன்பினால் சிவபெருமானைச் சார்ந்து அவனுடன் இரண்டற (அத்துவிதமாக)க் கலத்தலினாலே பேரின்பம் அடைகிறது. சைவசித்தாந்த உண்மைக்கூறாகச் சத்தி சிவத்தில் ஒடுங்கு தல் போலச் சத்தியின் கூறாகிய பெண் சிவத்தின் கூறாகிய ஆணில் ஒடுங்குதல் வேண் டும்; ஒடுக்க நிலையில் சத்தியும் சிவமுஞ் சேர்ந்து ஒரு பொருளாதல் போலப் பெண் ணும் ஆணும் சேர்ந்து ஒரு பொருளாகின்றன. சாரப்பட்ட பொருள் சிவத்தின் கூறா கிய ஆண்; சாரும்பொருள் சத்தியின் கூறாகிய பெண் ஆகும். உலக வழக்கில் பெரும் பான்மையும் பெண் ஒருத்தியே "அறிவுமிக்க நன்னாணமு நிறைமைய்யு மாசையு மிங்குள்ள—உறவும் பெற்ற நற்றாயொடு தந்தையுமுடன் பிறந்தவரோடும்—பிரிய விட்டு" ஆண் ஒருவனை அடைந்து "உனை அடைந்தனன் என்று கொள்" என்று கூறி அவனுடைய இல்லத்தில் இல்லாளாக அமைந்து இன்புறுகின்றாள். 1 தன்னை மறந்தாள். 2 தன் நாமங் கெட்டாள். 3 தலைவன்தாள் தலைப்பட்டாள் மூன்றும் முறையே ஒன்றினுக் கொன்று ஏதுவும் பயனுமாய் அமைந்திருக்கின்றன. உயிர், தன்னை மறத்தலும் தன் நாமங் கெடுதலும் முறையே சிவஞானபோதம் கo-வது சூத் திரத்திற் கூறப்பட்ட "ஏகனாதலையும்" "இறைபணி நிற்றலையும்" தலைவன் தாள் தலைப்படல் மேற்படி கக-வது சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட "அரன்கழல் செல்லுதலையும்" குறிக்கின்றன. இப்பாட்டில் முன் கூறப்பட்ட 1 அவன் நாமம் கேட்டல், 2 அவ னிருக்கும் வண்ணம் கேட்டல், 3 அவனுடைய ஆரூர் கேட்டல் மூன்றும் முறையே ஒன்றனுக்கொன்று ஏதுவும் பயனுமாய் அமைந்திருத்தலையும் பின் கூறப் பட்ட 1 தன்னை மறந்தாள். 2 தன்நாமம் கெட்டாள், 3 தலைவன்தாள் தலைப்பட்டாள் மூன்றும் முறையே ஒன்றனுக்கொன்று அவ்வாறே ஏதுவும் பயனுமாய் அமைந்திருத் தலையும் முன் கூறப்பட்ட நாமம் வண்ணம் ஆரூர் மூன்றும்ஆண்டவனாகிய சிவபெரு மானுக்கு உரியனவாயும், பின் கூறப்பட்ட தன்னை மறத்தல் தன் நாமம் கெடுதல் தலை வன் தாள் தலைப்படுதல் ஆகிய மூன்று பயன்களும் அடிமையாகிய உயிர் அடைதற்கு உரியனவாயும், உயிர் முன் கூறப்பட்ட சத்துச் சித்து ஆநந்தத் தன்மைகளை உடைய சிவபெருமானைச் சேர்ந்து பின்கூறப்பட்ட மூன்று பயன்களையும் இதுகாறும் அடைய வொட்டாமல் இடையிலே இடையீடாக நின்று தடுத்துக்கொண்டிருந்த பொல்லாத ஆணவமலத்தாலுண்டாகிய உயிர்ப்பற்று பொருட்பற்றுக்களை இந்த இரண்டு திரயங் களுக்கும் இடையிலே வைக்கப்பட்டிருத்தலையும் சிவநேயச் செல்வர்கள் உற்று நோக்கி உள்ளி உள்ளம் கரைந்து உருகிப் பெருகி உவட்டா இன்பம் தெவிட்டாமல் அடைவார்களாக. ஆ! இப்பாட்டின் அருமைதான் என்னே என்னே !!

வன்னாக நாண் வரைவில்லங்கி கணை யரிபகழி
தன்னாக முறவாங்கிப் புரமெரித்த தன்மையனை
முன்னாக நினையாத மூர்க்கனேன் ஆக்கைசுமந்
தென்னாகப் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே. கூச

(உரை) வல்நாகம் - வலிய பாம்பாகிய ஆதிசேடனை (வில்லிலே கட்டும்) கயிறாக வும்; அரிபகழி - திருமாலை அம்பாகவும்; ஐகண் அங்கி - அழகிய கண்ஆகிய நெற்றிக் கண்ணைத் தீயாகவும் கொண்டு; வரைவில் - மகாமேருமலையாகிய வில்லை; தன் ஆகம் உற வாங்கி - தனது உடலிலே பொருந்தும்படி வளைத்து; புரம் எரித்த தன்மையனை - (தேவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு அவர்களுக்குத் தீங்கு இழைத்துக்கொண்டு வந்த) திரிபுர அசுரர்களை எரித்த ஆற்றல் உடையவனும்; என் ஆரூர் இறைவனை - எனக் குப் பல இன்பநலங்கள் தந்தருளிய திருவாரூர்ப் புற்றிடங் கொண்டானுமாகிய சிவ பெருமானை; ஆக்கை சுமந்து - இந்த உடற்சுமையைத் தாங்கிக்கொண்டு; முன்னாக நினையாதிருந்த மூர்க்கனேன் - (திருவாரூரை விட்டுத் திருவொற்றியூருக்கு வந்து சங் கிலியை மணந்து அங்கே வாழ்ந்துகொண்டிருந்த) பலகாலமாக நினைந்து வழிபாடு செய்யாதிருந்த அற்பனாகிய நான்; என் ஆகப் பிரிந்திருக்கேன் - என்ன கதிஅடைய இன்னமும் எவ்வளவு காலம் பிரிந்து திருவொற்றியூரில் இருப்பேன்?

(விளக்கம்) சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் தாம் சங்கிலிநாச்சியாரை மணந்து திரு வொற்றியூரிலிருந்து 'காலங்கள் பல' சென்றபின் திருவாரூர்ப் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை நினைந்து அங்குச் சென்று அவரைக்கண்டு புறவழிபாடு செய்தல் வேண் டும் என்ற கருத்துத் தமது உள்ளத்தில் எழுந்தபொழுது, பாடிய திருப்பதிகத்தின் ஆறாவது பாட்டு இது. கணை அங்கி - ஐகண் அங்கி என மாறுக. வில் அம்புகளிருப்பி னும் சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து எழுந்த தீ திரிபுரத்தை எரித்ததனால் 'அங்கிகணை' என்றார். திரிபுரம் எரித்த தன்மையனை - சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்த வரலாறு அடியார்களுடைய ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மும்மலங்களையும் கெடுத்த மையைக் குறிக்கிறது. "அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபுராதனன், முப்புரஞ்செற்றனன் என் பர்கள்மூடர்கள், முப்புரமாவது மும்மலகாரியம், அப்புரமெரித்தமையாரறிவாரே" என்று திருமூலர் 343-வது திருமந்திரப்பாட்டிற் கூறியிருத்தல்காண்க. முன்னாகநினையாத மூர்க் கனேன்-முன்னாக என்பதனால் சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் தாம் திருவொற்றியூரில் சங்கிலி யாரைமணந்து அவரோடு வாழ்ந்துசென்ற நெடுங்காலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். சேக் கிழார் அடிகள் பெரிய புராணத்தில் "காலங்கள் பல முறைமையினால் அகல" என்று கூறுகின்றார். ஆக்கை சுமந்து-என்பதனால், இந்த உடலோடு கூடியநான், திருவாரூர்ப் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானால் பல இன்பநலங்களை அடைந்திருக்கின்றமையால், அவரை நினைந்து வழிபடாது திருவொற்றியூரிலிருத்தல் சிறிதும் தகாது என்பது குறிப்பிடப்பட்டது. என் ஆகப் பிரிந்திருக்கேன் - இதனால் அடிகள் தமது பிரிவாற் றாமையைக் கூறுகின்றார். பிரிந்திருந்தால் நான் என்ன கதி அடைவேனோ என்று அவர் தமது பிரிவாற்றாமையைக் கூறுகின்றார். பிரிந்திரு+க்+க என் - பிரிந்திருக் கேன் - தன்மை ஒருமை எதிர்காலவினை முற்று - க காலொற்று எதிர்கால இடைநிலை.

தன்னாகத் தேனாகித் தூர்ச்சனவர் சொற்கேட்டுத் துவர்வாய்க்கொண்டு
என்னாகத் திரிதந் தீங்கிருகை யேற்றிடவுண்ட ஏழையேன் நான்
பொன்னாகத் தடியேனைப் புகப்பெய்து பொருட்படுத்த வாரூரரை
என்னாகத் திருத்தாதே ஏதன்போர்க்காதனாய் அகப்பட்டேனே. கூரு

(உரை) நன்ஆகத்தேன் ஆகி - (மலஇருள்) செறிந்திருக்கின்ற உடலை உடைய வனாகி; நாச்சனவர் சொற்கேட்டு - தீயவர் ஆகிய சமணர்கள் எனக்குச் சொன்ன சொற்களைக்கேட்டு (அவைகளின்படி ஒழுகி); துவர் வாய்க்கொண்டு - சிவப்பு நிறம் பொருந்திய வாயுடனே; என்னைத் திரிதந்து - என் இட்டப்படி திரிந்து; ஈங்கு - இவ்வுலகில்; இருகை ஏற்றிட உண்ட ஏழையேன் நான் - இரண்டு கைகளையும் ஏந்திப்பிச்சைச் சோறுவாங்கி உண்ட அறிவில்லாதவனாகிய நான்; அடியேனைப் பொன் ஆகத்துப் புகப்பெய்து - (கேவலத்தில் ஆணவமலத்தினாற் கட்டுண்டு அறியாது கிடந்த) அடிமையாகிய என்னை (அறியாமையினின்றும் நீங்கிப் பேரின்பமடையு மாறுசகலத்தில்) பெறுதற்கரியமானிட உடலிற் பொருந்தி வாழும்படி செய்து - பொருள்படுத்த ஆரூரனை - அதனால் ஒரு பொருட்டாக மதித்திருக்கும் திருவாரூரில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை; என் ஆகத்து இருத்தாது; எனது மனதில் வைத்து நினையாமல்; ஏதன்போர்க்கு - பஞ்சக் கிலேசங்களுடன் கூடிய பும்சத்துவமலமாகிய குற்றமுடைய புருடன் என்னுடன் (ஆன்மாவுடன்) செய்கின்ற போராட்டத்துக்கு; ஆதனாய் அகப்பட்டேன் - (அதனை எதிர்த்துவெல்லும் வலியில்லாத) அறிவிலியாய் அகப்பட்டுத் திகைத்தேன்.

(விளக்கம்) நன்ஆகத்தேன்ஆகு - நன்=நெருங்கிய, செறிந்திருக்கின்ற பிரகிருதி மாயை அசுத்த மாயைகளுக்குச் சேர்ந்த தத்துவங்களாலாகிய உடல் மலஇருள் செறிந்திருக்கின்ற உடல் ஆகலின் 'நன்ஆகம்' என்றார். சுத்த மாயா தத்துவங்கள் அவைகளுடன் கலந்திருந்தாலும் சுத்த மாயா தத்துவங்கள் விளங்காது அடங்கியிருப்ப, அவை மேலிட்டு நிற்றலால், உடலில் மல இருள் செறிந்து நிற்கிறது. மல இருள் செறிந்திருக்கின்ற உடல் அதாவது சுத்த மாயா தத்துவ ஒளிவிளங்காத உடல். துவர்வாய்க்கொண்டு - துவர் - சிவப்பு. துவர்வாய் - பாக்குத் தின்றதனால் உண்டாகிய சிவப்பு வாய். சமணர்கள் பாக்குத் தின்பதைத் திருஞானசம்பந்த அடிகள், திருமருகல் - திருச்செங்காட்டங்குடித் தேவாரப்பதிகம் 9-வது பாட்டில் " இலைமருதே யழகாக நாளும் இடுதுவர்க்காயோடு சுக்குத் தின்னும் நிலை அமண்" என்று கூறியருளினார். பொன்ஆகத்து - **போன்** - உலோகங்களில் விலையுயர்ந்த உலோகம். அது இங்கே 'பெறுதற்கரிய' என்ற பொருள்பட நின்றது. மானிட உடற்பிறவி பெறுதற்கரியது ஆகலின் 'பொன் ஆகம்' என்றார். என்ஆகத்து இருத்தாது - ஆகம் என்பது இங்கே மனம் என்ற பொருள்பட நின்றது - இருத்தாது - வைத்துத் தியானம் செய்யாது. சிவபெருமானை மனதிலே தியானம், சிவோகம் பாவனை செய்தல் மலத்தைக் கெடுத்து அருள் ஒளி விளங்கச் செய்யும் ஆகலின் 'என் ஆகத்திருத்தாது' என்றார். இருத்தாதே என்பதிலுள்ள ஏ - அசை. ஏதன்போர்க்கு ஆதனாய் அகப்பட்டேன் - ஏதம்=குற்றம். ஏதன்=குற்றத்தை உடையவன். அது இங்கே பஞ்சக் கிலேசம் என்னும் பும்சத்துவமலமாகிய குற்றத்தை உடைய புருடனைக் குறிக்கிறது. பஞ்சக் கிலேசம்பற்றி முன் பாட்டுக்களில் விளக்கம் செய்யப்பட்டது. சகல வர்க்க ஆன்மாக்கள் பும்சத்துவ மலத்தின் சேர்க்கையால் உலக விடயபோகத்தில் உள் முகமாய் நின்று அதனை நுகர்கின்றார்கள். போர்=யுத்தம்; அது இங்கே பும்சத்துவமலம் ஆன்மாவை எதிர்த்துப் போராடுதலை (Struggle)க் குறிக்கிறது. பும்சத்துவமலம் ஆன்மாவை எதிர்த்து உலக விடயபோகத்தில் ஈர்த்துச் செல்லுதலால் 'ஏதன்போர்க்கு அகப்பட்டேன்' என்றார்- ஆதன் - அறிவில்லாதவன்; அருள் ஒளி விளங்கப் பெறாதவன். ஒளிமுன் இருள் நில்லாததுபோல, அருள்முன் மலம் எதிர்த்து நின்று போராடாது ஆதலின், அடிகள் தாம் சமண சமயத்திலிருந்த காலத்தில் சிவபெருமானை வழிபட்டு அருள்விளக்கம்

பெற்றிருந்த காரணத்தால் மலத்தினது போராட்டத்துக்கு ஆதனும் உட்பட்டு அதனை எதிர்த்து வெல்ல முடியாமலிருந்ததாகக் கூறுகின்றார். மாந்தருக்கு உலக வாழ்க்கைப் போராட்டம் (Life Struggle) மும்மல மலத்தாலுண்டாகிறது. அதனை எதிர்த்து வெல்லுதற்கு வழி அருளைப்பற்றி நிற்றலாகும். இதனால் ஒழுக்கம் நிலைத்து உறுதி பெற்று நிற்றலுக்கு அருளே துணை என்பது பெறப்படுகின்றது.

என்ன தெழிலும் நிறையுங் கவர்வான்
புன்னை மலரும் புறவிற் றிகழும்
தன்னை முன்னம் நினைக்கத் தருவான்
உன்னப் படுவான் ஒற்றி யூரே. ௬௬

(உரை) முன்னம் தன்னை நினைக்க - முன்னே தன்னை நான் நிலையாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்க; உன்னப்படுவான் - தன்னையே எப்பொழுதும் நினைப்பும் மறப்பும் அற்ற நிலையில் என்னை நினைக்கச் செய்கிறவனும்; என்னது எழிலும் - என்னுடைய அழகையும்; நிறையும் கவர்வான் - மன அடக்கத்தையும் தன்வசமாகச் செய்கிறவனும்; புறவில் திகழும் - குறிஞ்சி நிலத்தில் விளங்கும்; புன்னை மலர் தருவான் - புன்னை மலரினது பூவை எனக்குத் தருகிறவனும் ஆகிய சிவபெருமான் (வீற்றிருக்குமிடம்); ஒற்றியூர் - திருவொற்றியூர் என்னும் தலம் ஆகும்.

ஆதலின் "அடியார்களே திருவொற்றியூரிலிருக்கிற சிவபெருமானை வணங்கி உய்மின்" என்பது குறிப்பெச்சம்.

(விளக்கம்) இப்பாட்டு அகப்பொருட்டுறையில் தலைவி தலைவனைப்பற்றிக் கூறும் கூற்றாகக் கூறப்பட்டது. முன்னம் தன்னை நினைக்க - நினைத்தல் என்பது நான் என்ற தன் முனைப்புக்கெட்டு சிவபெருமானை நிலையாய் நினைத்துக்கொண் டிருத்தல். சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் மேலே 61-வது பாட்டில் "நிலையாய் நின்னடியே நினைந்தேன்" என்று சொன்ன கருத்தை இங்கு "முன்னம் தன்னை நினைக்க" என்று கூறியருளினார். 61-வது பாட்டின்கீழ் அதற்குக் கூறிய விளக்க உரையை இதற்கும் கொள்க. உன்னப்படுவான் - உன்னுதல் - நினைத்தல், சிந்தித்தல். சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் மேலே 61-வது பாட்டில் 'நின் நினையப் பணித்தாய்' என்று சொன்ன கருத்தை இங்கே 'உன்னப்படுவான்' என்று கூறியருளினார். அதற்குக் கூறிய விளக்க உரையை இதற்கும் கொள்க. 49-வது பாட்டில் உணரப்படுவான் என்பதும் இங்கே உன்னப்படுவான் என்பதும் ஒரு பொருளன. "உன்னைத் தொண்டனேன் நினையுமா நினையே" என்று கூறும் திருவிசைப்பா வாசகம் நோக்குக. என்னது எழில் - எழு + இல = எழில் - எழுச்சி - தோற்றப் பொலிவு - அழகு. எழில், உடம்பு நலத்தைக் குறிக்கிறது. நிறையும் கவர்வான் - நிறு + ஐ = நிறை - ஐ தொழிற்பெயர் விகுதி. நிறுத்துதல் - மனதைத் தன்வயம் நிறுத்தல்; மன அடக்கம்; கவர்தல்; தன்வயப்படுத்துதல். சீவபோதம் நீக்கிச் சிவபோதம் செய்வித்தல். நிறை - உயிர்நலத்தைக் குறிக்கிறது. புன்னை மலரும் புறவிற்றிகழும் - மூன்றாவது அடியிலுள்ள தருவான் என்ற சொல்லைச் சேர்த்துப் புறவிற்றிகழும் புன்னைமலர் தருவான் என்று உரைநடை செய்க. மலரும் என்பதில் உம் அசை. புறவு - குறிஞ்சி நிலம். புன்னை மலர் குறிஞ்சி நிலத்தின் கருப்பொருள். குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ள புன்னை மலரைத் தருவான் என்பதனால், தந்து என்னைச் சேர்ந்து இன்பம் செய்பவன் என்ற கருத்து அகப்பொருட்டுறையில் வைத்துக் கூறப்

பட்டது. புன்னை மலர் நெய்தல் நிலத்தின் கருப்பொருள் என்று பொருளிலக்கணத்தில் பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் புணர்தலைக் குறிக்கும் குறிஞ்சி நிலத்துக்கும் அதனைக் கருப்பொருளாகக் கொள்ளலாம். இரங்குதலைக் குறிக்கும் நெய்தல் நிலப் புன்னை மலர் இங்கே பொருந்தாது. திருக்குற்றாலம் முதலிய நீர்வளமுடைய குறிஞ்சி நிலங்களிற் புன்னை மரங்கள் மிகுதியாய் உண்டாயிருக்கின்றன. நாகம் என்ற சொல்மலையையும் மலையிலுள்ள புன்னை மரத்தையும் குறித்தலால் புன்னை மரம் குறிஞ்சி நிலத்தின் கருப்பொருளுமாகும் (நாகம்வின் குரங்கு புன்னை நற்றாக மலை பாம்புயானை" என்பது சூடாமணி நிகண்டு) "எந்நிலமருங்கிற் பூவும் புள்ளும் அந்நிலம் பொழுதொடு வாராவாயினும் வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும்" என்று தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் 19-வது சூத்திரம் கூறுதல் காண்க. ஒற்றியூர் - இந்த இடப் பெயர்க்கு முன் அவாய் நிலையால் தொக்கு நிற்கும் "வீற்றிருக்குமிடம்" என்பது விரித்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. (1) உன்னப்படுவான், (2) கவர்வான், (3) தருவான், தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்கள்; தோன்றா எழுவாய் இடம்; பயனிலை - ஒற்றியூர் - இப்பாட்டில் (1) உயிர் சிவனை நினைத்தல் (2) உயிர் சிவனால் நினைக்கப்படுதல். (3) உயிரைச் சிவன் தன் வயப்படுத்தல். (4) சிவன் உயிருக்கு இன்பம் தருதல் ஆகிய நான்கு நிலைகள் கூறப்பட்டன. இவை முறையே ஒன்றின் பின்-ஒன்றாய் நிகழ்வன.

எம்பிரான்எனக் கமுதமாவானுந் தன்னடைந்தார்
தம்பிரா னாவானுந் தழலேந்து கையானும்
கம்பமாகரி யுரித்த காபாலி கறைக்கண்டன்
வம்புலாம் பொழிற் பிரமபுரத்துறையும் வானவனே. கஎ

(உரை) தன் அடைந்தார் தம்பிரான் ஆவானும் - (யார் அகப்பற்று புறப்பற்றுக்களை விடுத்து அடிமைகளாகிய தங்களுக்கு உண்மைப்பற்றாயுள்ளவன் சிவபெருமானே என்று) தன்னைப் புகலாக அடைந்தார்களை (அவர்களைக் காத்தருளும்) ஆண்டவன் ஆகின்றவனும்; எம்பிரான் எனக்கு அமுதம் ஆவானும் - அந்த முறைமையில் எனது அடிமைத்தனத்தை உள்ளபடி அறிந்து அவனை ஆண்டவனாய்க் கொண்ட எனக்கும் பேரின்பம் தரும்பொருளாயிருக்கிறவனும்; தழல் ஏந்து கையானும்-தீயைத் தனது கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனும்; கம்பம் மாகரி உரித்தகாபாலி (உம்) - மனிதரைத் தோற்றத்தால் நடுங்கச் செய்கின்ற பெரிய ஆனையினது தோலை உரித்து அதனைப் போர்வையாகத் தனது உடலின் மேற் போர்த்திருக்கின்ற காபாலியும்; கறைக் கண்டன் - (உம்) ஆலகால விடத்தை உண்டதனால் உண்டாகிய கறுப்பு நிறத்தைக் கழுத்திலே உடையவனும்; வம்பு உலாம் பொழில் பிரம புரத்து உறையும் வானவன் - மணம் பொருந்தியுள்ள சோலைகளாற் சூழப்பட்ட சீகாழியிலே திருக்கோயில் கொண்டருளி யிருக்கின்ற மேலான பொருளாகிய சிவபெருமான்.

(விளக்கம்) தன்னடைந்தார் தம்பிரான் ஆவானும் - எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு உண்மை கூறப்பட்டது; எம்பிரான் எனக்கு அமுதம் ஆவானும் - அப்பொது உண்மையைத் திருஞானசம்பந்த அடிகள் தமக்குப் பொருத்திக் கூறுகின்றார். என்+பிரான்=எம்பிரான் னகரவொற்று பகர இகர உயிர் மெய்முன் அதன் இனவெழுத்தாய்த் திரிந்தது. எனது தலைவன் -

அல்லது ஆண்டவன் அமுதம் ஆவான். அமுதம் உண்கிறதற்கு மிக இனிமையாயும் உண்டவரை இறப்பினின்று நீக்கும் பொருளாயுமிருத்தலின் அது இன்பப் பொருளாயிருக்கிற சிவபெருமானுக்கு உருவகப்படுத்தப்பட்டது. தழலேந்து கையானும - சிவபெருமானது அழித்தற்றொழிலைக் குறிக்கிறதழல் இங்கே சிவபெருமான் அடியார்களது மாயா மலத்தை அழித்தலைக் குறிக்கிறது. கம்பமாகரியுரித்த காபாலி - தாருகாவனத்து இருடிகள் யாகத்தினின்றும் எழுந்த ஆனையைச் சிவபெருமான் மேல் விட அவர் அதனை உரித்து அதன் தோலைப்போர்த்தருளினர். அது இங்கே சிவபெருமான் அடியார்களது ஆணவமலத்தைக் கெடுத்தலைக் குறிக்கிறது. காபாலி என் உம்மை தொக்கி நிற்கிறது. காபாலி - பிரமனது தலையைக் கையிலே வைத்திருக்கிறவன் கறைக்கண்டன் - அது அடியார்களது வினைமலத்தைக் கெடுத்து அவர்களுக்கு அருள் செய்தலைக் குறிக்கிறது. என் உம்மை தொக்கி நிற்கிறது. வானவன் - மேலானவன். பரம்பொருள் ஞானாகாசமாயுள்ளவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தம்பிரான் ஆவான் - அமுதமாவான், கையான், காபாலி, கறைக் கண்டன் ஐந்தும் எழுவாய்கள்; வானவன் - பயனிலை. இந்தப் பாட்டு சிவபெருமானுக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு அத்துவித உண்மையைக் கூறுகிறது. இந்த உண்மையைச் சிறப்பாக அறிந்து ஒழுகுகின்ற அடியார்களுக்கு ஆண்டவனுகிய சிவபெருமான் பேரின்பம் தந்து அருள் செய்கின்றான் என்பது இதிற் கூறப்பட்டது.

ஈசன் ஈசனென் றென்றும் அரற்றுவன்
ஈசன் தானென் மனத்திற் பிரிவிலன்
ஈசன் தன்னையும்என் மனத்துக் கொண்டு
ஈசன் தன்னையும் யான்மறக் கிற்பனே. ௯அ

(உரை) ஈசன் ஈசன் என்று - (என்னை ஆளும்) ஆண்டவனே ஆண்டவனே என்று சொல்லி; என்றும் அரற்றுவன் - (அகங் குழைந்துருகி) எப்பொழுதும் வாய் விட்டு அலறி அழைப்பன்; ஈசன் என் மனத்துப் பிரிவிலன் - (அவ்வாறு நான் செய்தலினால்) சிவபெருமான் என் மனதை விட்டுப் பிரியாமல் எப்பொழுதும் அதனிடத்து அருளொளியாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்; ஈசன் தன்னையும் என் மனத்துக் கொண்டு - அவ்வாறு நான் சிவபெருமானை என் மனதில் வைத்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் நிலையாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது; ஈசன் தன்னையும் யான் மறக்கிற்பனே - அப்பேர்ப்பட்ட சிவபெருமானையும் நான் மறக்க முடியுமோ?

(விளக்கம்) ஈசன் ஈசன் என்று என்றும் - ஈசன் வடமொழிச்சொல் ஈஶ: ஆண்டவன்; ஈசன் ஈசன். அடுக்குத் தொடர் என்றும் அரற்றுவன் - அரற்றுதல் வாய் விட்டலறுதல் மனத்திலுள்ளே குழைந்து உருகுதலால் வாய்விட்டலறுதல் "எம் பெருமானெம்பெருமானென் - றையாவென்றன் வாயாலரற்றியழல் சேர்மெழுகொப்ப" என்று திருவாசகம் ஆசைப்பத்து, 8-வது பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க. ஈசன்தான் என் மனத்துப் பிரிவிலன் - இது அகங்குழைந்துருகி அரற்றுதனுலுண்டாகிய பயன். தான் - அசை. ஈசன்றன்னையும் யான் மறக்கிற்பனே - உ - ம். உயர்வு சிறப்பு உம்மை. தன் - ஏ - அசைகள். மறக்கிற்பன் என்பதற்கு மேலே 48-வது பாட்டின்கீழ்க் கூறிய விளக்க உரை கொள்க.